

BOSNA I HERCEGOVINA  
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE  
VRHOVNI SUD  
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE  
Broj: 09 0 U 035941 21 Uvp 2  
Sarajevo, 02.12.2021. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jasmin Jahjaefendić, kao predsjednik vijeća, Milorad Krkeljaš i Zlata Džafić, kao članovi vijeća, te Jasmina Kovač, kao zapisničar, u upravnom sporu tužiteljice D.V. iz S., zastupane po punomoćniku Dženani Hadžiomerović, advokatu iz Sarajeva, protiv akta broj: 05-35/6-1721/19 od 06.01.2020. godine, tuženog Federalno ministarstvo rada i socijalne politike, u upravnoj stvari usvajanja djeteta, odlučujući o zahtjevu za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 035941 20 U od 24.06.2020. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 02.12.2021. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se uvažava, presuda Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 035941 20 U od 24.06.2020. godine, se preinačava i rješava:

Tužba se uvažava, osporeno rješenje tuženog, broj: 05-35/6-1721/19 S.Č. od 06.01.2020. godine, kao i prvostepeno rješenje JU Kantonalnog centra za socijalni rad S.-Služba socijalne zaštite Općine N.S., broj: 35/III-03-543-455/19 od 03.09.2019. godine, se poništavaju i predmet vraća prvostepenom organu na ponovno rješavanje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine, broj: 09 0 U 035941 20 Uvp od 29.04.2021. godine, odbijen je zahtjev tužiteljice za vanredno preispitivanje presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 035941 20 U od 24.06.2020. godine, a kojom je odbijena njena tužba, podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijena njena žalba izjavljena protiv prvostepenog rješenja JU Kantonalnog centra za socijalni rad S.-Služba socijalne zaštite Općine N.S., broj: 35/III-03-543-455/19 od 03.09.2019. godine. Tim prvostepenim rješenjem odbijen je zahtjev D.V. iz S. za potpuno usvojenje djeteta mlđb. N.V., rođenog ... godine u B..

Protiv navedene presude Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine tužiteljica je, putem punomoćnika, podnijela apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, rješavajući po navedenoj apelaciji, u predmetu broj AP-3040/21, na sjednici održanoj dana 05.10.2021. godine donio je Odluku o dopustivosti i meritumu, kojom je usvojio apelaciju, utvrdio povredu prava na porodični život iz člana II/3.f) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 8. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, ukinuo presudu Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine, broj: 09 0

U 035941 20 Uvp od 29.04.2021. godine, te predmet vratio Vrhovnom sudu Federacije Bosne i Hercegovine da po hitnom postupku donese novu odluku.

Postupajući prema navedenoj odluci Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, ovaj sud je u skladu sa odredbom člana 62. stav 4. i 6. Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine-prečišćeni tekst ("Službeni glasnik Bosne i Hercegovine" broj: 94/14), te primjenom odredbi člana 45. i člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05), ponovno ispitao zakonitost pobijane presude prvostepenog suda, pa je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Prema obrazloženju navedene odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine proizilazi da je u provedenom upravnom i sudskom postupku utvrđeno da je tužiteljica dana 25.07.2019. godine podnijela zahtjev za za promjenu pravnog oblika usvojenja iz nepotpunog u potpuno usvojenje, da je u postupku utvrđeno da iz Izvoda iz matične knjige rođenih za mlđb. N.V. kao relevantnog materijalnog dokaza proizilazi da je on kao usvojenik rođen 8... godine, te je u vrijeme podnošenja predmetnog zahtjeva imao 10. godina i sedam mjeseci života, čime nije ispunjen zakonski uvjet, odnosno ne radi se o mlđb. djetetu do 10. godina života, do kojih godina je dozvoljeno potpuno usvojenje prema članu 101. Porodičnog zakona FBiH (Sl. novine FBiH broj: 35/05,41/05-ispravka 31/14, 32/19), a da ni tužiteljica kao lice koje traži usvojenje se ne nalazi u bračnoj ili vanbračnoj zajednici, kao još jednom od posebnih zakonskih uvjeta koji mora biti ispunjen shodno članu 102. navedenog zakona da bi se moglo udovoljiti zahtjevu za potpuno usvojenje, usljed čega je Kantonalni sud u Sarajevu našao da su nadležni upravni organi pravilno utvrdili činjenično stanje i pravilno primijenili relevantne materijalne propise, prihvativši pravni stav izražen u osporenom upravnom aktu, da nisu ispunjeni zakonski uslovi za potpuno usvojenje malodobnog djeteta, te su rješenja nadležnih organa ocjenjena pravilnim i na propisima zasnovanim, radi čega je prvostepeni sud tužbu tužiteljice odbio kao neosnovanu. Dalje proizilazi da je Vrhovni sud Federacije BiH presudom od 29.04.2021. godine odbio zahtjev tužiteljice za vanredno preispitivanje presude Kantonalnog suda u Sarajevu od 24.06.2020. godine, sa obrazloženjem da prema stanju spisa i činjeničnom utvrđenju (čiju potpunost i pravilnost taj sud u smislu člana 41. stav 4. Zakona o upravnim sporovima nije ni mogao cijeliti povodom podnesenog zahtjeva za vanredno preispitivanje pobijane presude) tužiteljica kao lice koje je podnijelo zahtjev za usvojenje (član 105. stav 2. Porodičnog zakona) ne ispunjava zakonski uvjet jer se ne nalazi u bračnoj (ili vanbračnoj) zajednici, niti zakonski uvjet ispunjava mlđb.dijete čije se usvojenje traži jer je u momentu podnošenja zahtjeva ima 10 godina i sedam mjeseci. Vrhovni sud je zauzeo stanovište (na osnovu nalaza i mišljenja Stručnog tima Službe pri prvostepenom organu i iznijetog stava u tom mišljenju), da je i s nepotpunim usvojenjem zaštićen interes mlđb. djeteta u situaciji kada nisu ispunjeni uvjeti za potpuno usvojenje, jer nepotpuno usvojenje nije ograničeno u sadržaju roditeljskog staranja, te se po toj karakteristici i ne razlikuje od potpunog usvojenja i prirodnog roditeljskog odnosa, posebno što u momentu zasnivanja nepotpunog usvojenja tokom 2014. godine mlđb. dijete je bilo bez roditeljske brige (biološkoj majci oduzeta poslovna sposobnost), te da je ostalo nejasno iz kojih razloga se tužiteljica kao usvojilac djeteta tada nije opredijelila za potpuno umjesto nepotpunog usvojenja imenovanog djeteta, te da nema zakonske mogućnosti transformacije nepotpunog usvojenja u potpuno, kako je to traženo tužbom, budući da su posebno regulirani uvjeti za nepotpuno usvojenje, a posebno zakonski uvjeti za potpuno usvojenje u Porodičnom zakonu, kao relevantnom materijalnom propisu za rješavanje predmetne upravne stvari. Vrhovni sud je zaključio da je pravilno i u skladu s navedenim zakonskim odredbama donesena pobijana presuda, a insistiranje u zahtjevu za vanredno preispitivanje sudske odluke (i ranije tokom upravnog postupka) na primjeni člana 96. stav 3. Porodičnog zakona koji govori o dobnoj razlici

između usvojitelja i usvojenika nije od odlučujućeg utjecaja kada se ima u vidu da posebni uvjeti za zasnivanje potpunog usvojenja nisu ispunjeni, pa nije bilo svrsishodno ni utvrđivanje i ispitivanja postojanja tog (ostalih) uvjeta za potpuno usvojenje, koje propisuje Porodični zakon. Uzimajući u obzir da se i u kontekstu procjene interesa mladb. djeteta prvenstveno postavlja pitanje ispunjavanja osnovnih uvjeta za usvojenje, to je stoga nađeno da je prvostepena presuda u tom upravnom sporu kojom je odbijena tužiteljicina tužba donesena uz pravilnu primjenu materijalnog prava, odnosno relevantnih odredbi Porodičnog zakona, pri čemu nisu povrijeđena pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od utjecaja na rješenje konkretne upravne stvari.

Ustavni sud zapaža da je tokom postupka pred organima uprave i redovnim sudovima isticano od strane tužiteljice da zbog zasnovanog nepotpunog usvojenja (gdje je u izvodu iz matične knjige rođenih djetetova biološka majka upisana kao roditelj), ona u svakodnevnom životu nailazi na poteškoće u situacijama kada je za djetetove aktivnosti (naprimjer putovanja sa školom, sportskim klubom,) potrebna saglasnost roditelja, koju u takvim situacijama ne može dati sama tužiteljica, budući da u dječijem rodnom listu nije upisana kao roditelj (shodno čl. 113. i 114. Porodičnog zakona), odnosno dužna je javnosti predočavati podatke iz svog privatnog života (koji se tiču činjenice nepotpunog usvojenja). Dalje, Ustavni sud zapaža da su organi uprave i redovni sudovi ispitujući takve navode su utvrdili da se apelantica treba obratiti nadležnim organima B.D. BiH i Instituciji ombudsmana za ljudska prava BiH u vezi sa činjenicom da u izvodu iz matične knjige rođenih ne stoji napomena zasnivanja nepotpunog usvojenja.

Dalje, Ustavni sud prilikom razmatranja da li je u konkretnom primjenjiv član 8. Evropske konvencije, prvenstveno nađe da se predmetni postupak tiče privatnog i porodičnog života tužiteljice i mladb. djeteta čije se usvojenje traži (u smislu navedenog člana 8. Evropske konvencije), te nađe da osporena odluka predstavlja „miješanje“ javnih vlasti u poštovanje tog prava (Evropski sud u predmetu *Wagner i J. M. W. L. protiv Luksemburga* naveo: „Sud ponavlja da u garantiranju prava na poštovanje porodičnog života član 8. pretpostavlja postojanje porodice (...), odnosno da je u ovom predmetu tužiteljica djelovala kao majka malodobnog djeteta u svakom pogledu od 1996.godine, tako da 'porodične veze' postoje *de facto* između njih (...). Sud dalje primjećuje da Vlada ne osporava da je između dvoje podnosilaca predstavke uspostavljena porodična veza, slijedom čega je povrijeđen primjenjiv član 8. (...). Sud ponavlja, nadalje, da iako 'pravo na usvojenje/posvojenje nije kao takvo uključeno u prava zajamčena Konvencijom' odnosi između Usvojitelja/posvojitelja i usvojenog djeteta u pravilu su iste prirode kao i porodični odnosi zaštićeni članom 8. Konvencije.” (Evropski sud, *Wagner i J. M.W. L. protiv Luksemburga*, presuda od 28. juna 2007. godine, tačke 117. i 121. sa daljnjim referencama). Stoga u odnosu na konkretni predmet ističe da je u provedenim postupcima pred organima uprave i redovnim sudovima kod utvrđenja da su između tužiteljice i djeteta u potpunosti uspostavljeni odnosi roditelja i djeteta, odnosno da između njih postoje *de facto* porodične veze od dana usvojenja apelanta 2014. godine, pa imajući u vidu to i podržavajući praksu Evropskog suda, zaključio da se osporena odluka kojom je u konačnici odbijen zahtjev tužiteljice za potpuno usvojenje tiče privatnog i porodičnog života apelanata, da je osporenom odlukom došlo do miješanja u pravo apelanata na poštovanje privatnog i porodičnog života, ukazujući da je i Evropski sud u predmetu *Wagner i J. M. W. L. protiv Luksemburga*, utvrdio da „iako je odbijanje luksemburških sudova da odobre izvršenje presude Perua rezultat nepostojanja odredaba koje omogućavaju neoženjenom licu da u potpunosti posvoji dijete u luksemburškom zakonodavstvu, pa Sud smatra da je to odbijanje u ovom slučaju predstavljalo 'miješanje' u

pravo na poštovanje aplikantinog/tužiteljčinog porodičnog života“ (*op. cit. Wagner i J. M. W. L. protiv Luksemburga*, tačka 123).

Također, Ustavni sud dajući odgovor da li je „miješanje“ u pravo tužiteljice na poštovanje „porodičnog života“ opravdano u smislu člana 8. stav 2. Evropske konvencije, konstatuje da bi „miješanje“ bilo opravdano, ono mora: (a) biti predviđeno zakonom, (b) slijediti jedan ili više legitimnih ciljeva navedenih u drugom stavu člana 8. i (c) biti u skladu s principom proporcionalnosti u demokratskom društvu. Uvjet zakonitosti se, u skladu sa značenjem termina Evropske konvencije, sastoji iz više elemenata: (a) miješanje mora biti zasnovano na domaćem ili međunarodnom zakonu; (b) zakon o kojem je riječ mora biti primjereno dostupan tako da pojedinac bude primjereno upućen na okolnosti zakona koje se mogu primijeniti na dati predmet i (c) zakon, također, mora biti formuliran s odgovarajućom tačnošću i jasnoćom da bi se pojedincu dopustilo da prema njemu prilagodi svoje postupke (vidi Evropski sud, *Sunday Times protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 26. aprila 1979. godine, serija A, broj 30, stav 49). pa u slučaju da se ispostavi da je to „miješanje“ u skladu sa zakonom, i tada ono može predstavljati povredu člana 8. Evropske konvencije ako se smatra da nije „neophodno“ da bi se postigao jedan od zakonitih ciljeva iz stave 2. člana 8. Evropske konvencije. Neophodno u ovom kontekstu znači da „miješanje“ odgovara „pritiscima društvenih potreba“ i da postoji razumna relacija proporcionalnosti između miješanja i zakonitog cilja kojem se teži (vidi Evropski sud, *Niemietz protiv Njemačke*, presuda od 16. decembra 1992. godine). Dakle, sljedeće pitanje na koje Ustavni sud treba odgovoriti jest da li je u konkretnom

Slijedom navedenog Ustavni sud zapaža da je u konkretnom predmetu koji razmatra predmetni postupak vođen s ciljem zaštite najboljih interesa mladih djeteta. Stoga, nalazi da je sporno „miješanje“ bilo neophodno da bi se postigao zakoniti cilj iz stava 2. člana 8. Evropske konvencije na način da se zaštiti pravo mladih djeteta V.N.. Konačno, Ustavni sud je, kako bi utvrdio jesu li osporene mjere javne vlasti bile „potrebne u demokratskom društvu“, razmotrio jesu li, u svjetlu slučaja u cjelini, razlozi koji su ih opravdali relevantni i dovoljni za potrebe stava 2. člana 8. Evropske konvencije, odnosno ispitao je da li postoji razumna relacija proporcionalnosti između miješanja i zakonitog cilja kojem se teži. U vezi s tim, Ustavni sud zapaža da je u konkretnom predmetu odbijen zahtjev za potpuno usvojenje. Nadalje, Ustavni sud zapaža da je samim Porodičnim zakonom uspostavljen različit pravni režim u pogledu potpunog i nepotpunog usvojenja. Članom 113. Porodičnog zakona propisano je da se potpunim usvojenjem zasniva neraskidiv odnos srodstva jednak krvnom srodstvu između usvojioca i njegovih srodnika s jedne strane i usvojenika i njegovih potomaka s druge strane, te da se u matičnu knjigu rođenih usvojioci upisuju kao roditelji usvojenika. Također, potpunim usvojenjem prestaju međusobna prava i dužnosti usvojenika i njegovih krvnih srodnika, dok osporavanje i utvrđivanje materinstva i očinstva nije dozvoljeno nakon zasnivanja potpunog usvojenja (čl. 114. i 116. Zakona). Nasuprot tome, kod nepotpunog usvojenja između usvojioca s jedne strane, te usvojenika i njegovih potomaka s druge strane nastaju prava i dužnosti koji prema zakonu postoje između roditelja i djece, pri čemu nepotpuno usvojenje ne utječe na prava i dužnosti usvojenika prema njegovim roditeljima i drugim srođnicima (član 117. Porodičnog zakona). Također, shodno članu 119. citiranog zakona, kod nepotpunog usvojenja usvojilac može usvojenika ograničiti ili isključiti iz prava nasljeđivanja. Dakle, kod potpunog usvojenja stvara se neraskidiv odnos između usvojioca i usvojenika jednak krvnom srodstvu, pri čemu usvojilac upisuje u matičnu knjigu rođenih kao roditelj usvojenika, dok to nije slučaj kod nepotpunog usvojenja. Nadalje, se konstatuje da je zahtjev tužiteljice za potpuno usvojenje odbijen iz razloga, jer su organi uprave i redovni sudovi zaključili da tražioci usvojenja nisu ispunili zakonske uvjete za

potpuno usvojenje, budući da je dijete/usvojenik imao sedam mjeseci života preko zakonske granice (10 godina), a tužiteljica nije bila u bračnoj ili vanbračnoj zajednici najmanje pet godina da bi mogla potpuno usvojiti mlđb. dijete, te u vezi s tim Ustavni sud zapaža da je u osporenim odlukama istaknuto da je u momentu zasnivanja nepotpunog usvojenja 30. maja 2014. godine mlđb. dijete bio bez roditeljske brige jer je biološkoj majci oduzeta poslovna sposobnost, pa je ostalo nejasno iz kojih razloga se tužiteljica/usvojiteljica tada nije opredijelila za potpuno umjesto nepotpunog usvojenja imenovanog djeteta, a da tužiteljica zbog svog bračnog statusa ni u vrijeme zasnivanja nepotpunog usvojenja 2014. godine nije imala zakonsku mogućnost, shodno članu 102. Zakona, da potpuno usvoji malodobnog V.N., pa su stoga istaknuti prigovori organa uprave i sudova neosnovani.

Nadalje, u odnosu na pitanja potpunog usvojenja od usvojlaca koji nisu u braku, Ustavni sud ističe da je Evropski sud u predmetu *Wagner i J. M. W. L. protiv Luksemburga*, utvrdio povredu prava iz člana 8. Evropske konvencije podnositeljice predstavke u situaciji kada luksemburški zakon nije predviđao takvu mogućnost. Evropski sud je naveo: „Sud zaključuje da u ovom predmetu luksemburški sudovi nisu mogli razumno odbiti priznati porodične veze koje su *de facto* već postojale između podnosilaca zahtjeva i na taj način se osloboditi stvarnog ispitivanja situacije. Ponavljajući, nadalje, da je Konvencija 'živi instrument i da se mora tumačiti u svjetlu današnjih uvjeta' (...), te s toga smatra da razlozi koje su prosljedile nacionalne vlasti, naime stroga primjena, u skladu s luksemburškim pravilima o sukobu zakona, člana 367. Građanskog zakonika koji dopušta usvajanje samo bračnim parovima, nisu 'dovoljni' u smislu stava 2. člana 8“ (*op. cit. Wagner i J. M. W. L. protiv Luksemburga*, tačka 135). Stoga Ustavni sud smatra da je u konkretnom slučaju usvojenik (V.N.) kao malo dijete (u dobi od godinu i po), dijete bez roditeljske brige, bio smješten u dom za djecu i omladinu bez roditeljskog staranja u B.L., da je njegov biološki otac je nepoznat, a njegovoj biološkoj majci je usljed zdravstvenih razloga rješenjem od 13. novembra 2012. godine u potpunosti oduzeta poslovna sposobnost. U momentu usvajanja usvojenik je imao pet godina i četiri mjeseca i bio je okvalificiran kao visokorizično dijete a Stručni tim Službe je procijenio da bi u konkretnom slučaju najbolje rješenje za apelanta bilo raskinuti nepotpuno usvojenje, te istovremeno zasnovati potpuno, u skladu s odredbom člana 120. Porodičnog zakona. Međutim, Stručni tim je naglasio da kod apelantice i apelanta nisu ispunjeni zakonom propisani uvjeti za potpuno usvojenje.

Ustavni sud navodi da je, prema praksi Evropskog suda, koju podržava i Ustavni sud, zauzet stav da u postupcima u kojima se odlučuje o pravima djeteta „najbolji interesi djeteta biti će od prvenstvenog značaja“ te zaključio da postoji povreda prava na zaštitu najboljeg interesa djece prema Konvenciji o pravima djeteta u situaciji kada redovni sud nije obrazložio svoju odluku na način koji bi zadovoljio standarde prava na zaštitu najboljeg interesa djece zagarantirane Konvencijom o pravima djeteta (vidi Ustavni sud, Odluka o dopustivosti i meritumu broj AP 5156/15 od 10. maja 2017. godine, tačke 35. i 40.). a istovjetan je stav Evropskog suda u predmetu *Wagner i J. M. W. L. protiv Luksemburga*, kada je utvrdio da „prema načelima koja je Sud postavio u svojoj sudskoj praksi, gdje je utvrđeno postojanje porodične veze s djetetom, država mora djelovati na način sračunat da omogućiti razvoj te veze i uspostavljanje zakonskih garancija koje omogućavaju integraciju djeteta u njegovu porodicu. Stoga ustavni sud smatra da se pozitivne obaveze koje član 8. postavlja državama ugovornicama u ovom pitanju moraju tumačiti u svjetlu Konvencije o pravima djeteta od 20. novembra 1989. godine.“ (*Wagner i J. M. W. L. protiv Luksemburga*, tačke 119. i 120). S tim u vezi Ustavni sud je ukazao da se tužiteljica pozvala na predmet Evropskog suda *Gözüm protiv Turske* u kojem je, između ostalog, istaknuto: „Naprimjer, podnositeljica predstavke je navela puku činjenicu da su, kad je svog sina upisivala u predškolsku ustanovu, te kad god su

putovali zajedno, bili neopravdano obavezani da daju podatke da je E. usvojeno dijete i da predoče rješenje o usvojenju djeteta da bi dokazala da je ovlaštena kao roditelj. (...). Nije postojao uvjerljiv razlog da se upisivanjem prezimena njegove biološke majke na njegovim ličnim dokumentima skrene pažnja na činjenicu da je E. bio usvojeno dijete, na taj način dovodeći podnositeljicu predstavke u neizvjesnu i uznemirujuću situaciju u njenom privatnom i porodičnom životu s njenim sinom (vidi Evropski sud, *Gözüm protiv Turske*, presuda od 20. aprila 2015. godine, tačke 24, 50. i 51).

Imajući u vidu sve navedeno, Ustavni sud smatra da je došlo do povrede prava tužiteljice i mladb. djeteta V.N. odbijanjem njihovog zahtjeva za priznavanje potpunog usvojenja u situaciji kada između njih dugi niz godina postoje *de facto* bliski porodični odnosi koji su u najboljem interesu mladb. djeteta odnosno u interesu njegovog daljnjeg razvoja i integracije u porodicu tužiteljice (usvojiteljice), te kada osporenom odlukom nisu dati dovoljni i relevantni razlozi koji bi opravdali nužnost donošenja osporene odluke u demokratskom društvu pod pritiskom hitnih društvenih potreba, te zaključuje da u specifičnim okolnostima konkretnog slučaja u cjelini nije postignuta razumna relacija proporcionalnosti između miješanja u pravo i zakonitog cilja i da je prekršeno pravo usvojiteljice i usvojenika (apelanata) na poštovanje privatnog i porodičnog života iz člana II/3.f) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 8. Evropske konvencije.

Imajući u vidu naprijed navedeno ovaj sud je, u skladu sa članom II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i članom 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, primjenom odredbe člana 46. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, podneseni zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke uvažio, pobijanu presudu prvostepenog suda preinačio i riješio tako što je podnesenu tužbu uvažio, osporeno i prvostepeno rješenje poništio i predmet vratio na ponovno rješavanje prvostepenoj službi tuženog u skladu sa navedenom odlukom Ustavnog suda.

Zapisničar  
Jasmina Kovač. s.r.

Predsjednik vijeća  
Jasmin Jahjaefendić, s.r.